

словенске ствари, учинio да „Крањска Пчела“ због Прешер-
 нових песама престане да излази. У том сонету Прешерен у
 алегорији поручује Копитару да се не меша у ствари које не
 разуме, и пореди филолога Копитара као литерарна критичара
 са обућарем који је пронашао да на слици славнога грчкога
 сликара Апела нема у неке личности довољно кајишева на обући.
 Позната је и његова песма „Ново пискарање“ (Нова писарија“),
 литерарна сатира против јансениста који су му загорчавали
 живот. Ту се они у чуду питају шта хоће тај Прешерен својом
 новином, зашто кида са традицијом. Они не разумеју ни његов
 песимизам ни његову искреност. Зар из срца да се пева песма?
 Можда други народи тако раде, али они, Крањци, треба да остану
 при досадањем начину. Њима нису потребне баладе, романсе,
 сонети, газеле, сви ти песнички облици које Прешерен уводи. То
 су саме „несрамности“ што их пише тај доктор Прешерен. Хо-
 рације вели: „Dulce et utile!“ Поезија толико вреди колико је
 поучна. А чему се човек може поучити из Прешернове поезије?
 Најбољи је песник онај који нам у стиховима који се лако уче
 напамет да практичне савете за живот. На крају ове песме цен-
 зори дају савет Прешерну да тако пева, па ће бити задовољни
 њиме; а ако продужи како је почео, сви ће га презирати.

Прешерен је продужио како је почео. Као што је још у
 првим лирским песмама — а у лирској поезији је његова највећа
 снага — изражавао меланхолију и незадовољство животом, тако
 је чинио догод је певао. То показује и песма: „Зујте струне
 милогласне“ („Струнам“), једна од најранијих његових песама, то
 показују и друге његове песме. У свакој од њих осећа се искре-
 ност и природност његовог изражавања. Било да пева серенату
 драги у народном тону; било да жали за изгубљеном вером у
 љубави; било да опева личне јаде или несрећу свога народа;
 било да се прашта са младошћу и својим пријатељима; било да
 велича вечну материнску љубав, — Прешерен је увек прави
 песник и велики уметник.

Вредност Прешернове лирске поезије најбоље се манифе-
 стује у његовом ремекделу „Сонетном Венцу“, који изражава
 његова најдубља осећања. Ту се песникове патње преплићу са
 патњама словеначког народа, а љубав према Јулији Примчевој